

нѣколко още момчета. Когато излизаше, той съгледа на двора, че нѣщо се чернѣе прѣдъ него, наведе се и какво да види! безбройно много мравки се движѣтъ съ чудна бързина насамъ нататѣкъ! Стефанчо се запрѣ прѣдъ тѣхъ и ги погледа, за да види, какво правѣтъ. Той видѣ, че всичкитѣ — и голѣми и малки, носѣтъ по нѣщо и го събиратъ все на едно мѣсто. Него много го зачудихѣ тѣзи мравки; тѣ една прѣзъ друга се надпрѣварвахѣ, за да намѣрънатъ по зрънце или друго нѣщо, никоя се не спираше. „Ами защо имъ е това, що събиратъ тѣй грижливо?“ се размисли Стефанчо, но слѣдъ малко той разбра, че това е храна, която мравкитѣ приготвѣтъ за идѣщата зима още отъ сега. Той видѣ, че и най-малкитѣ животни не стоѣтъ праздни, че и мравкитѣ се трудѣтъ и не губѣтъ нито минута безъ работа. Той си спомни, че тази сутрина свещеника, като поучавалъ християнитѣ, казалъ, че всѣки трѣбва да се труди и никой да не гледа да живѣе на чуждѣ трудъ; спомни си и за своя учителъ, какъ той се радвалъ и захвалялъ на трудолюбивитѣ ученици, а наказвалъ нетрудолюбивитѣ. Спомни си всичко това и нему му станѣ много мѣчно, домилъ му за хубавитѣ дни, които той изминѣ безъ никаква работа — сѣ съ игра, и че е отивалъ на училище сѣ не приготвенъ. Той погледнѣ още еднѣжъ на трудолюбивитѣ мравки и не отиде да играе, а се завърнѣ при майка си и ѝ каза: „мамо, азъ вече нѣма да играѣ прѣди да си научѣ уроцитѣ, виждѣ и нашитѣ мравки, ей тамъ на двора, какъ се трудѣтъ, какъ тичатъ още отъ сега да си събиратъ храна за зимъсь“. — „Труди се като тѣхъ, синко, и ти ще бѣдешъ обиченъ и отъ татка си